

РЕШЕНИЕ

№ 29459

гр. София, 23.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, ХХVIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 26.06.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Деница Митрова

ЧЛЕНОВЕ: Атанас Николов
Вената Кабурова

при участието на секретаря Милена Чунчева и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **1878** по описа за **2026** година докладвано от съдия Атанас Николов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 63в от ЗАНН, във връзка с чл. 208 и следващите от АПК.

Образувано е по касационна жалба на М. С. Х., ЕГН: [ЕГН], срещу решение № 4370/02.12.2025г., по анд. 11299/2025 г. по описа на СРС, НО, 19-ти състав, с което е потвърдено Наказателно постановление (НП) № 25 - 4332 - 011266/27.05.2025 г., издадено от началник сектор към Столичната дирекция на вътрешните работи, отдел „Пътна полиция“, с което на касатора на основание чл. 183, ал.4, т. 6 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) му е наложена „глоба“ в размер на 50 лв., за извършено нарушение на чл. 104А от с.з. и са му отнети 8 контролни точки на основание Наредба №Із-2539 на МВР

В жалбата е посочено, че решението на Софийски районен съд (СРС) е неправилно, постановено в нарушение на материалния закон, при съществени нарушения на процесуалните правила и необоснованост. Инвокирани са доводи, че са налице предпоставките за приложение на чл. 28 от ЗАНН, доколкото не са настъпили вредни последици. Навеждат се и доводи, че не е обсъден въпросът за вината, както и че фактическата обстановка е възприета неправилно. Искането до съда е да постанови решение, с което да се отмени обжалваното решение и НП.

В съдебно заседание, касаторът, не се явява и не се представлява.

Ответникът Началник сектор СДВР - отдел „Пътна полиция“ редовно призован, не се представлява и не изпраща процесуален представител. По делото са постъпили писмени бележки от юрк. П. на 19.06.2026 г., в които е посочено, че се оспорва жалбата. Претендира присъждане на

юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на претендираното адвокатското възнаграждение, тъй като делото не се отличава с фактическа и правна сложност. Заключение за неоснователност на жалбата дава представителят на Софийска градска прокуратура.

Административен съд София-град, XXVIII касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема следното от фактическа и правна страна.

За да постанови решението си районният съд е събрал писмени и гласни доказателства и въз основа на тях е намерил за установени обстоятелства, които са от значение за спора. Разпитан е актосъставителят. СРС е приел, че на 24.04.2025 г., около 11:17 ч., в [населено място], по [улица], с посока на движение от с. „К.“ към [улица] касатора, е управлявал товарен автомобил, марка „“, рег. номер Е., собственост на „Максо България“ АД, клон Б., с булстат № 2046114250014 и било установено, че по време на движение водачът е използвал мобилен телефон без устройство, позволяващо използването му без участието на ръцете му.

За констатираното нарушение е съставен АУАН, въз основа на който е издадено и процесното НП. СРС, преценявайки събраните доказателства, е направил изводи за това, че описаното в НП административно нарушение наистина е извършено, поради което е потвърдил оспореното НП.

Касационната жалба е допустима, предвид обстоятелството, че е подадена от активно легитимирано лице в законоустановения 14 – дневен срок от съобщаването му на обжалваното съдебно решение.

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

За да постанови атакуваното съдебно решение, СРС в цялост е установил фактическата обстановка, въз основа на задълбочено и подробно изследване и анализ на свидетелските показания и приложените писмени доказателства, които потвърждават фактите и констатациите на административния орган в проведеното административно наказателно производство. Правилни са изводите на СРС, с които е приел, че АУАН и издаденото въз основа на него НП са издадени от компетентен орган.

Според чл. 104А от ЗДвП, на водача на моторно превозно средство е забранено да използва мобилен телефон по време на управление на превозното средство, освен при наличие на устройство, позволяващо използването на телефона без участие на ръцете му”.

Спрямо действащата към момента на извършване на нарушението разпоредба на чл. 183, ал. 4, т. 6 от ЗДвП и в съответствие с чл. 27 от ЗАНН, административният орган е определил размера на административното наказание, в размер на 50 лева, настоящата инстанция, счита същата за правилно определена, тъй като е с фиксиран размер. Правилно са му отнет и 8 контролни точки на основание Наредба №13-2539 на МВР.

От данните по делото не се установяват и нарушения на съдопроизводствените правила. Правилно е установена фактическата обстановка, изводът на съда за доказаност на нарушението и неговото авторство, е съобразен със събраните писмени и гласни доказателства. Съгласно законовата разпоредба на чл. 189, ал. 2 от ЗДвП редовно съставените актове по този закон имат доказателствена сила до доказване на противното, а от страна на касационния жалбоподател не е оборена тази доказателствена сила на акта. Моторното превозно средство, е било в движение и водачът му - М. С. Х. в процесния автомобил е ползвал мобилно устройство, без необходимото устройство, позволяващо използването на телефона без участие на ръцете му.

В случая, правилно СРС, след като е съобразил тежестта и характера на нарушението, е преценил, че следва да потвърди НП с цел да се осъществят функциите на административното наказание, свързани със специалната и генерална превенция.

Извършеното нарушение не сочи на по-малка степен на обществена опасност, отколкото обикновените случаи от този вид, поради което не може да бъде приложена разпоредбата на чл. 28 от ЗАНН.

Съобразно разпоредбата на чл. 63д от ЗАНН в съдебните производства страните имат право на присъждане на разноси по реда на АПК. С оглед изхода на спора и на основание чл. 143, ал.3 от АПК, във вр. с чл. 63д, ал. 4 и ал. 5 от ЗАНН и предвид своевременно направената претенция от процесуалния представител на ответника за присъждане на разноси за юрисконсултско възнаграждение, такова следва да бъде присъдено в размер от 66,47 евро, представляваща равностойността на 130 лв., определен съгласно чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ.

Не са налице наведените касационни основания - неправилно прилагане на закона.

Предвид на гореизложеното, съставът на Административния съд, разгледал касационната жалба, намира, че оспореното решение е правилно и следва да бъде оставено в сила.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, пр. 1 от АПК във връзка с чл. 63в от ЗАНН, Административен Съд С. - град, XXVIII касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 4370/02.12.2025г., по анд. 11299/2025 г. по описа на СРС, НО, 19-ти състав.

ОСЪЖДА М. С. Х., [населено място], [община] да заплати на СДВР 66,47 евро разноси за юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно.